

УДК 378.14

ПЕХОТА О. М.

м. Миколаїв, Україна

ТЕХНОЛОГІЇ ПЕДАГОГІЧНОЇ ОСВІТИ: МЕТА, ЗМІСТ, ОСОБЛИВОСТІ ЗАСТОСУВАННЯ У СУЧАСНИХ УМОВАХ

У статті з'ясовано зміст поняття «технологія педагогічної освіти» як важливої складової педагогічної майстерності сучасного викладача. Виявлено особливості та закономірності процесу формування технологічної культури майбутнього викладача під час засвоєння курсу «Технології педагогічної освіти» в магістратурі.

Ключові слова: технології педагогічної освіти, технологічна культура, викладацька діяльність, педагогічна майстерність.

Постановка проблеми у загальному вигляді. Велике значення для створення сучасної концепції підготовки майбутнього викладача мають ідеї навчання, що розвивають і виховують (Л. С. Виготський, Л. В. Занков), особистісно зорієнтованої освіти (І.Д.Бех, С.Д.Максименко, В. В. Сериков, І. С. Якіманська), розуміння професійного становлення особистості як умови її самореалізації (С. Я. Батишев, І.А.Зязюн, Н.Г.Ничкало, І.І. Соколова), концепції розвитку і виховання особистості як процесу її саморозвитку протягом життя (К. А. Абульханова-Славська, Б. Г. Ананьев, В.Г. Кремінь). Тому є сенс дослідити проблему професійно-педагогічної підготовки майбутнього викладача з точки зору переорієнтації всієї системи на особистісно-професійний розвиток і саморозвиток магістранта, його професійних інтересів і потреб, створення умов, спрямованих на розкриття і розвиток загальних і спеціальних здібностей, позитивну самореалізацію як у навчально-пізнавальній, так і майбутній професійній діяльності.[4, 5, 7]

Основний виклад матеріалу. Професійну підготовку сучасного викладача можна реалізувати повніше, якщо її **головна мета буде полягати у створенні організаційно-педагогічних умов його професійно-особистісного розвитку, вираженого передусім в його здатності до усталеного збагачення своєї духовної і професійної культури.** Процес професійної підготовки викладача повинен здійснюватися з урахуванням основних стадій становлення особистості як суб'єкта діяльності (адаптація магістрантів до нових соціально-педагогічних умов навчання, становлення активної позиції того, кого навчають, компетентного самовизначення), шляхом насичення гуманістичним та технологічним змістом традиційних курсів професійно-педагогічних дисциплін.

Не менш важливим є дослідження проблеми особистісного сприйняття майбутнім викладачем зміни змісту цінностей педагогічної діяль-

ності. Без сумніву, процес його професійної підготовки буде більш успішним, якщо діяльність сприятиме реконструкції власного змісту цінностей професійно-педагогічної діяльності, залученню до більш активного педагогічного стажування тощо.

Першорядний інтерес для концептуального переосмислення професійної підготовки майбутнього викладача і, у зв'язку з цим, особливостей функціонування сучасної педагогічної кафедри університету представляє уточнення сутності і структури технологічної складової педагогічної діяльності, її різноманітного змісту. Для реалізації перелічених ідей і принципів в Україні розроблені державні Концепція реформування педагогічної освіти (1999 р.) і програма «Вчитель» (2002 р.), які є логічним продовженням доробок у теорії та практиці вітчизняної освіти у 80–90-х рр. ХХ ст. наукової школи академіка І.А. Зязюна. [1, 2, 3, 4]. Їх метою є створення державного механізму, який повинен забезпечити умови для повноцінного функціонування системи педагогічної освіти і якісного виконання вчителем своїх професійних функцій як продуктивної сили суспільства відповідно до потреб його розвитку.

Державні документи відповідно педагогічної освіти наголошують, що підготовка педагогічних працівників є центральним завданням модернізації освіти держави, провідним принципом державно-освітньої політики. В освітньому просторі України змінюється його домінанта. Це зумовлює не тільки стрімкий розвиток держави, суспільства в цілому, а в першу чергу – вимоги до розвитку конкретної людини. У нашому випадку – магістранта як майбутнього викладача системи вищої педагогічної освіти, яка перебуває в умовах кардинальних змін. [5]

З нашої точки зору, підготовка майбутнього викладача поки ще знаннево орієнтована на шкоду формуванню професійної його індивідуальності, вона не стимулює його особистісно-

професійний саморозвиток. Педагогічне стажування магістранта не організується як освітнє середовище для самоактуалізації та професійного саморозвитку його особистості, засвоєння та застосування технологій підготовки майбутнього фахівця. Наукові розробки магістрантів лежать за межами розробки інноваційних проєктів та засобів інформаційного забезпечення, не орієнтувати на розвиток його педагогічної майстерності в майбутньому.

Сьогодні головним напрямком розвитку педагогічної освіти, є перехід від масово-репродуктивної до розвиваючої, творчої і особистісної моделі, що створює умови для виявлення та формування творчої індивідуальності майбутнього викладача. [8]

Безперечно, у сучасних умовах різко зростає значення педагогічних кафедр в університетах. На базі традиційних створюються *інноваційні кафедри*: основ педагогічної майстерності, педагогічної творчості, педагогічних технологій, соціальної педагогіки, вищої школи, педагогічної антропології, професійного розвитку вчителя, управління соціальними системами та ін. Це не є випадковим, а віддзеркалює об'єктивно існуючу закономірність – зміну сутності педагогічної діяльності у вищій школі, і відповідно, підготовки і функцій цих кафедр.

Педагогічна підготовка будь-якого факультету незалежно від спеціальності студента виконує системоутворюючу функцію. Її призначення:

- ознайомити майбутнього викладача із закономірностями розвитку особистості студента на різних етапах його становлення;
- організувати освітній простір, де магістрант має можливість оволодіти знаннями про педагогічну діяльність у вищій школі, вміннями і навиками даної діяльності;
- викладачеві активно професійно розвиватись, засвоюючи різні моделі професійної діяльності;
- створити умови для того, щоб «Педагогіка вищої школи» усвідомлювалась, сприймалась майбутнім спеціалістом не тільки як навчальна дисципліна, але і як наука, мистецтво, фундамент для побудови авторських систем, створення особистої педагогічної концепції;
- допомогти магістрантам розібратися з власним «Я», співвіднести його з вимогами, що висуваються професією;
- проводити наукові дослідження з проблем гуманізації та технологізації підготовки майбутнього викладача;
- спонукати та підтримувати постійне професійне зростання майбутнього викладача університету, формування його технологічної культури та педагогічної майстерності.

Особливий дослідницький інтерес становить комплексне вивчення закономірностей і прин-

ципів неперервного загального і професійного розвитку викладача нового типу, якого характеризує потреба і здатність бачити у формуванні особистості людини, що зростає, головний зміст професійного життя. Такий викладач не використовує недоліки і вади, а, спираючись на позитивне в особистості студента, бере участь у визначенні стратегій і тактик його особистісно-професійного розвитку. Викладач повинен знаходитись у неперервному пошуку нестандартних підходів до навчання особистості, яка постійно розвивається. Він має бути здатний не тільки чітко і науково обґрунтовано діяти за зразком, але й *постійно вдосконалювати індивідуальний стиль педагогічної діяльності, яка надалі все більше стає сферою практичного людинознавства.*[5]

Підготовка майбутнього викладача нарешті стає контекстною в істинному значенні цього терміна. Практичне здійснення такого підходу вимагає:

- урахування реальних психолого-фізіологічних можливостей магістранта;
- професійної підготовленості магістранта до майбутньої навчально-виховної діяльності;
- розуміння та сприйняття контексту його життєвої ситуації, оскільки він є дорослою людиною, часто має досвід професійної діяльності в школі та досвід родинних стосунків.
- відбір педагогічних технологій, які б максимально відповідали його індивідуальності та створювали індивідуальний стиль майбутньої професійної діяльності.

Викладання дисциплін педагогічного циклу слід перевести з площини освіти магістранта у сферу створення умов для *виховання творчої особистості, яка свідомо бере на себе відповідальність за свій існуючий і майбутній професійний розвиток та саморозвиток.*

Психолого-педагогічний цикл дисциплін необхідно реалізувати на базі діяльнісного підходу, але акцент треба зробити на формуванні засобів особистісно-професійного самовизначення магістранта. Майбутній викладач не може реалізуватися без постійного розвитку здатності пізнавати себе, інших, себе в інших, інших у собі, усталено самовдосконалюватися. Професійна діяльність викладача полягає в постійному рефлексивному аналізі педагогічної ситуації, розумінні контексту як власних дій, так і дій іншої людини. Розвинена рефлексивна здатність повинна бути відмінною рисою викладача, а це вимагає глибокого знання особистих рис дорослої людини, її індивідуальності.

Серед головних тенденцій удосконалення професійно-педагогічної підготовки слід відзначити як провідну *особистісно-розвивальну спрямованість*. Вона розглядається нами в межах

понять «суб'єкт», «свобода вибору», «розвиток», «саморозвиток», «унікальність», «сучасні технології педагогічної освіти», «педагогічна майстерність», «засоби і форми самодетермінації і самореалізації викладача». На жаль, парадигмальні зміни в освіті у цілому поки що не знаходять місця у конкретних діях викладачів університетів.

Сучасна концепція професійно-педагогічної підготовки майбутнього викладача передбачає **зміни її пріоритетів:**

1. Специфічні цілі: актуалізація і розвиток особистісних і суб'єктних функцій індивіда.
2. Зміст, у якому освітній стандарт органічно поєднується з особистим досвідом того, кого навчають.
3. Технології, що забезпечують виявлення особистісних-професійних функцій і особистісного рівня самореалізації індивіда.
4. Технології, що забезпечують професійний розвиток та саморозвиток майбутнього викладача.

Центральним положенням особистісно-суб'єктивного орієнтованого підходу є новий погляд на особистість магістранта і викладача університету. Він включає такі основні позиції:

- особистість магістранта є унікальним явищем, тому він «апріорі» заслуговує на повагу (навіть якщо не є зразком);
- професійний розвиток та саморозвиток особистості як магістранта, так і викладача є головною метою педагогічної системи університету;
- магістрант є не об'єктом, а суб'єктом професійної підготовки, що необхідно забезпечити відповідними підходами та технологіями.

Провідною ідеєю при переосмисленні педагогічної підготовки є ідея активної ролі магістранта у розвитку його особистісних і професійних здібностей і якостей, тобто примат «суб'єктності», високий рівень розвитку суб'єктивного контролю. Педагогічна підготовка повинна бути більш розвиваючою, саморозвиваючою і персоналізованою. Її реалізація має забезпечувати невимушений стабільний професійний розвиток майбутнього викладача, щоб емпіричне уявлення про індивідуальність у всій її психічній і фізичній організації набуло ясних контурів і конкретних форм шляхом органічного зростання і розвитку.

Програми з дисциплін педагогічного циклу, такі як «Педагогіка і психологія вищої школи», «Основи наукових досліджень», «Вища освіта та Болонський процес», повинні мати розвивальний характер і тому:

- бути спрямованими на максимальне задоволення інтелектуальних, духовних і професійних запитів магістранта;
- бути орієнтованими на розвиток їх педагогічних здібностей і педагогічного мислення;

- збагачувати професійно-педагогічну спрямованість особистості;
- формувати фасілітаторську позицію у ході стажування в магістратурі.

Проблема мети педагогічної підготовки майбутнього викладача сьогодні концептуально переосмислюється. Частіше вона усвідомлюється як його підготовка до неперервного особистісно-професійного розвитку, тому впливає питання про об'єктивні показники його динаміки. Уточнення цільової настанови педагогічної підготовки задає принципово нову парадигму її існування. Різні педагогічні системи потребують того чи іншого професійного типу особистості викладача. Але, зрозуміло, основним орієнтиром при визначенні цілей педагогічної підготовки майбутнього викладача є загальнолюдські і професійні цінності, високий рівень педагогічної майстерності.

Ще одним орієнтиром всього педагогічного процесу є індивідуальність майбутнього викладача, її унікальність, професійна компетентність. Розвиток духовної і професійної культури, що сприймається як інтегрована властивість особистості, проявляється в потребі жити, творити відповідно до ідеалів професії. Також завданням педагогічної підготовки повинна стати підготовка магістранта не тільки до здійснення різних видів професійної діяльності, але і до формування концепції життя і професійної долі.[8]

Можна виділити ще цілу низку значущих завдань:

- навчити магістранта приймати педагогічно доцільні рішення;
- розвивати в нього волю та вміння долати педагогічні труднощі;
- відмовитися від застосування педагогіки гніву, образи, самолюбства, гальмування самостійності або творчості студента.

Таким чином, викладання дисциплін педагогічного циклу повинно здійснюватись як супровід у забезпеченні професійного розвитку і саморозвитку майбутнього викладача шляхом організації наукової, педагогічної та інших видів діяльності.

Саме тому вкрай необхідним є введення в підготовку магістранта дисципліни «**Технології педагогічної освіти**». Особлива увага має приділятися особистісно та суб'єктно орієнтованим технологіям: розвиваючому і модульно-розвиваючому навчанню, проєктивній технології, навчанню як дослідженню та іншим. [6]

Основою цих технологій повинен стати *диалог*, який дозволяє магістранту вчитися критичному мисленню, формувати власну думку, здійснювати вибір і приймати обґрунтоване рішення при наявності різних варіантів відповідей.

Настав час на технологічному рівні дослідити та розв'язати проблему формування особистісно-професійної успішності магістранта. Викладачу слід навчитися будувати викладання предмета разом із магістрантом, адаптуючи його до умов, що є у ВНЗ, і готувати до можливих ситуацій у подальшій професійній діяльності. Зовсім неопрацьованим є питання про створення ситуацій успіху саморозвитку магістранта. Серед методів і технологій слід надати перевагу тим, які сприяють активізації творчих можливостей магістранта для майбутньої професійної діяльності.

Технології педагогічної освіти повинні забезпечувати суб'єктну позицію того, кого навчають, під час пізнавальної діяльності, орієнтувати його на постійний саморозвиток. Цьому сприяє індивідуалізація педагогічної підготовки, у результаті якої майбутній викладач працює за індивідуальним планом і освітньою програмою, складає професійний автопортрет, вчиться формулювати і забезпечувати особисту педагогічну концепцію, стратегію і тактику професійної життєдіяльності.

Дуже важливо навчити майбутнього викладача створювати проекти вищих навчальних закладів сьогоденного і завтрашнього дня, проектувати і будувати професійні стосунки. На жаль, педагогічні дисципліни своїм змістом і напрямком спрямовані на вивчення досвіду й ідей минулого, але необхідно спрямувати більше уваги до вектора майбутнього. При цьому домінантою будь-якого проектування має бути покращення рівня якості навчання та університетського життя у цілому, життя студента, професійного життя викладача.

Однією з провідних задач курсу «**Технології педагогічної освіти**» повинно стати створення такого освітньо-розвиваючого середовища, у результаті взаємодії з яким у майбутнього викладача формуються готовність до роботи на основі знання сучасних педагогічних технологій, розуміння своєї індивідуальної сутності, на основі якої складається особистісна педагогічна концепція і персонал-технологія. На жаль, на сьогоднішній день проблема технологічної грамотності і культури сучасного викладача недостатньо розроблена в науці і практиці вітчизняної педагогічної освіти.

Ідея особистісно та суб'єктно-орієнтованої педагогічної освіти тільки починає визначатися на двох рівнях: повсякденному і науковому. На повсякденному рівні викладачами ВНЗ часто обговорюються ідеї: поваги до особистості магістранта і визнання її унікальності; діалогічного характеру лекцій і практичних занять; співробітництва і співтворчості як у навчальному процесі, так і в науково-експериментальній роботі;

використання методів і прийомів часткової індивідуалізації навчання. У рамках концептуальних підходів робляться поки що окремі, розрізнені спроби створення умов індивідуалізації та персоналізації підготовки майбутнього викладача. [8]

Практичне значення розв'язання проблеми формування готовності майбутнього викладача до роботи на основі глибокого розуміння сучасних педагогічних технологій досить велике. Університету сьогодні необхідний саме викладач-технолог. Визнання за кожним факультетом, випускником будь-якої спеціальності права мати свій неповторний образ, працювати за авторськими програмами потребують викладачів з інноваційним мисленням, здатних усвідомлено взяти на себе відповідальність як за унікальність іншої людини, що постійно розвивається, так і педагогічної освіти як системи, що теж перебуває у розвитку. Відсутність обов'язкових дисциплін або хоча б спецкурсів, де у систематизованому вигляді викладався б технологічний підхід до навчання і виховання, різко знижує загальний результат педагогічної освіти.

Багаторічний досвід роботи у ВНЗ переконав нас у необхідності створення курсу «Технології педагогічної освіти», результати впровадження якого підтвердили його високу цінність для майбутнього викладача. У структурі психолого-педагогічної підготовки курс займає особливе місце у зв'язку з завданнями, які він здатний розв'язувати. Курс «Технології педагогічної освіти» має дві основні мети. Перша – дидактична – ознайомлення магістрантів з теорією та широким спектром напрацьованих наукою і практикою педагогічних технологій. Друга – розвивальна – набуття навичок і досвіду здійснення педагогічної діяльності у різноманітних концептуальних системах. Досягнення таких цілей можливе за умови освоєння повного обсягу психологічних, педагогічних і методичних дисциплін, знайомства з основними психолого-педагогічними поняттями і концепціями. Практична спрямованість курсу створює ті природні умови, за яких майбутній викладач з об'єкта професійної підготовки перетворюється на суб'єкт індивідуального професійного розвитку.

У змісті дисципліни ретельно зібрані створені за останні роки освіти технології, кінцевою метою яких є гармонійний розвиток особистості магістранта як майбутнього викладача. Привернута увага вчених, практиків, викладачів і магістрантів ВНЗ до тих вагомих труднощів, які пережила вища школа 90-х рр. XX століттях в умовах євроінтеграційних процесів

Не маючи змоги у межах одного курсу охопити повне коло питань щодо, технологічного під-

ходу в вищій освіті, педагогічних технологій, глибоко проаналізувати теоретичні основи окремих наукових шкіл і напрямків, ми зосередились на розгляді лише деяких важливих, з нашого погляду, питань:

1. Розуміння особливостей технологічного підходу в педагогічній освіті.
2. Значення поняття «педагогіка особистісно-професійного розвитку студента та викладача».
3. Становлення особистісного та суб'єктного підходу у педагогічній освіті.
4. Опис і аналіз найбільш поширених педагогічних технологій: технологія формування дослідницької культури майбутнього викладача, технологія організації історико-педагогічного дослідження, технологія персоніфікованого підходу, технологія організації групової діяльності студентів, технологія виховання засобами музейно-освітнього середовища, технологія самовиховання, здоров'язберігаючі технології, проектні технології, технології особистісно-професійного саморозвитку та інші.

До змісту дисципліни ввійшли:

- загально визнані особистісно орієнтовані педагогічні технології, що широко використовуються (кредитно-модульна, організація роботи студента у малих групах);
- технології, що активно розвиваються на сучасному етапі (навчання як дослідження, навчальне проектування);
- малознайомі багатьом викладачам технології: Інформаційно-комунікаційні технології шкільної та вищої педагогічної освіти, WIKI-технології, інформаційні технології, технології дистанційної освіти, технології створення та супроводження персональних веб-ресурсів.

Вибір технологій здійснений дослідниками суб'єктивно, ґрунтується на досвіді викладачів, на вивченні мало доступних публікацій. Під час опису та аналізу окремих педагогічних технологій ми прагнули максимально відобразити як авторський підхід, так і його розвиток у працях послідовників, взагалі авторство у педагогіці – дуже проблемна річ. Власне, технології навчання є плодами міркувань багатьох людей і результатом багатолітньої педагогічної практики (часто знайти автора будь-якої педагогічної технології важко).

Аналізуючи певну технологію, викладач університету може працювати в рамках такої схеми: Історія виникнення технології; концептуальні положення; мета і завдання; ключові слова та понятійний апарат; зміст технології; вимоги до особистості педагога.

Залежно від специфіки факультету та індивідуальної підготовленості викладача, який читає курс, окремі розділи можуть викладатися у не-

традиційних формах. Під час педагогічного стажування необхідно допомогти магістранту набутти досвіду складання плану заняття із позицій різних технологій. Не варто забувати, що вивчення курсу є освітньо-розвивальним середовищем, у рамках якого провідна роль відводиться глибокій, систематичній самостійній роботі магістранта. Тому одним із завдань курсу є демонстрація загальних тенденцій і підходів до застосування педагогічних технологій і пропонується далеко не повний їхній перелік.

Оскільки запропонована дисципліна є однією з перших спроб такого роду, вона не претендує на всеосяжне й остаточне трактування основних теоретичних понять і практичних рекомендацій. Технології педагогічної освіти – складне педагогічне явище, що потребує уважного і творчого ставлення. Технології підготовки майбутнього викладача як і психологічні основи, – недостатньо розроблена у вітчизняній науці галузь і є новим навчальним предметом у вищому навчальному закладі.

Висновки. Концептуального переосмислення потребують не тільки мета, завдання та зміст професійно-педагогічної підготовки майбутнього викладача. Важливу роль у цьому процесі відіграють особистісно-професійні стосунки між магістрантами і викладачами, викладачами і керівництвом університету. Вони повинні бути гнучкими, толерантними спрямовані на постійний особистісно-професійний розвиток, саморозвиток всіх учасників педагогічного процесу. Педагогічна система університету має конструюватися таким чином, щоб створювались умови для реалізації суб'єкт-суб'єктних відносин магістранта і викладача. Вони полягають у перенесенні акценту з формалізованих педагогічних стосунків на особистісні, неформалізовані. За даними деонтології (наука про вплив стосунків на характер педагогічних процесів), нині особистісні стосунки є найважливішим чинником, що визначає результати навчально-виховного процесу в будь-якій педагогічній системі. В основі цих стосунків між об'єктами педагогічної взаємодії повинні бути такі принципи, як співробітництво, співтворчість, відсутність примусу, ставка на позитивне в особистості, створення у навчальному процесі ситуацій успіху. Головна теза гуманно-особистісного підходу – йти від тих можливостей і здібностей, які має магістрант і майбутній викладач, розвиваючи і вдосконалюючи їхній особистісно-професійний потенціал.

На наш погляд, основне протиріччя полягає саме у тому, що ситуація будь-якого педагогічного втручання є етично напруженою в принци-

пі, незалежно від наших визначень, що таке освіта і яку особистість проектує викладач. Чим розвиненіший магістрант, тим очевидніша напруженість. Висококваліфікований досвідчений викладач неодмінно замислюється над проблемою втручання у життя і професійну долю своїх студентів. Для сучасної освіти є природним те, що педагогу «дана влада» втручатися у життя іншої людини, у даному випадку – студента. Це є протиріччям між необхідністю викладача діяти і рефлексією щодо основ цієї дії (чи маю право втручатися, і якою мірою, в особистісний і професійний розвиток людини, задавати їй конкретний напрямок).

З огляду на це, сучасний викладач при виборі педагогічної технології повинен мати такі якості:

- емпатія – здатність почувати емоційний стан студента і колеги;
- толерантність – здатність розуміти і приймати унікальність будь-якої особистості;
- прагнення до емоційної підтримки іншої людини; здатність обґрунтовувати свої вчинки, виділяти мотиви своєї викладацької діяльності;
- рефлексія – вміння виділити підставу професійної діяльності, вчинку, відносин, життєвих труднощів як свого магістранта, так і своїх власних.

Гуманізм, забезпечений на технологічному рівні, як одна з основних вимог до особистості сучасного викладача вищого навчального закладу, на наш погляд, може бути як абстрактним, так і професійно надбаним. Якщо лікар вивчає хворого і пристосовується до індивідуальних особливостей його психіки, кравець – до особливостей фігури того, кому шиє, то педагог ще з більшою відповідальністю має будувати систему професійної взаємодії з урахуванням особливостей особистості магістранта.

Викладач високої кваліфікації – гуманіст за своєю особистісно-професійною сутністю. Він споконвічно визнає і працює з індивідуальною винятковістю кожного магістранта, його твор-

чим потенціалом, педагогічними та іншими здібностями. Автоматично коректує методи і засоби впливу на магістранта на основі відомих йому пізнавальних інтересів, професійних мотивів. Індивідуальні особливості магістранта для нього є самостійною цінністю і викликають професійний інтерес. Він усіма силами сприяє розвитку унікальності магістранта, його особистісно-професійній «Я-концепції». Займаючи активну позицію у навчальному процесі університету, такий фахівець намагається її не демонструвати відкрито, що потребує максимальної напруги творчих сил і найвищого рівня професійної кваліфікації.

Література:

1. Зязюн І. А. Освітні парадигми і педагогічні технології в контексті філософії освіти // *Образование без границ*. — Артек МДЦ, 2002. — №2. — С. 19—25.
2. Зязюн І. А. Педагогіка добра: ідеали і реалії : посіб. для вчителів. — К. : МАУП, 2000.—309 с.
3. Зязюн І. А. Педагогічна майстерність як технологія педагогічної дії // *П Міжнар. драгоманівські читання: Матеріали до 165-річчя з дня народження Михайла Драгоманова* / Нац. пед. ун-т М. П. Драгоманова. — К., 2006. — Вип. 5. — С. 90—97.
4. Зязюн И. А. Совершенствование профессионального развития личности на основе технологизации образования // *Школьные технологи*.— 2006. — №1. — С. 41—45.
5. Кремень В. Г. Освіта і наука в Україні – інноваційні аспекти. Стратегія. Реалізація. Результати / Василь Григорович Кремень. — К. : Грамота, 2005. — 448 с.
6. Освітні технології : навч.-метод. посіб. / за заг. ред. О.М. Пехоти. — К. : А.С.К., 2002. — 255 с.
7. Педагогическое образование: современные проблемы, концепции, теория и практика : сб. науч. ст. / под. общ. ред. И. И. Соколовой. — СПб. : Учреждение РАО ИПО, 2010.—492.
8. Пехота О. М. Індивідуальність учителя: теорія і практика : навч. посібник [вид. 3-ге, перероб. і доп.]. — Миколаїв : Іліон, 2012. — 272 с. — (Серія «Педагогічна освіта – XXI»).
9. Підготовка майбутнього вчителя до впровадження педагогічних технологій : навч. посібник / за ред. І. А. Зязюна, О. М. Пехоти. — К. : Видавництво А.С.К., 2003.—240 с.

ПЕХОТА Е. Н.

ТЕХНОЛОГИИ ПЕДАГОГИЧЕСКОГО ОБРАЗОВАНИЯ: ЦЕЛЬ, СОДЕРЖАНИЕ, ОСОБЕННОСТИ ПРИМЕНЕНИЯ В СОВРЕМЕННЫХ УСЛОВИЯХ

В статье выяснено содержание понятия «технология педагогического образования» как важной составляющей педагогического мастерства современного преподавателя. Выявлены особенности и закономерности процесса формирования технологической культуры современного преподавателя во время усвоения курса «Технологии педагогического образования» в магистратуре.

Ключевые слова: технологии педагогического образования, технологическая культура, преподавательская деятельность, педагогическое мастерство.

PEKHOTA O. M.

TECHNOLOGIES OF TEACHING EDUCATION: OBJECTIVE, CONTENTS, PECULIARITIES OF USING IN CURRENT CONDITIONS.

The paper clarified the concept of «technology of teacher education» as an important component of pedagogical skills of modern teacher. The features and regularities of the formation of modern technological culture of the teacher has been identified. It was done during the teaching of the course «Technology of Teacher Education» in the magistracy.

Key words: technology of teacher education, technological culture, teaching activities, teaching skills.